

Çocuklar için Dünya Klasikleri-9

ALADDİN'İN LAMBASI

ALÂEDDİN'İN LAMBASI

ALÂEDDİN'İN LAMBASI

ALÂEDDİN'İN LAMBASI
Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 9

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-4189-30-4

Yayın Numarası
226

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Temmuz 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşaklı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.goncadergisi.com

ALÂEDDİN'İN LAMBASI

Çok eski zamanlardan birinde Çin ülkesine yakın bir yerlerde Alâeddin adında bir çocuk yaşıyormuş. On yaşına gelince babası, onun bir sanat öğrenmesini istemiş. Adamcağız, fakir bir terzi olduğundan onu okutamamış. Çocuğun da kendisi gibi terzi olmasını istiyormuş. Ne var ki, Alâeddin, söz dinleyen bir çocuk değilmiş. Mahallenin yaramaz çocuklarıyla arkadaşlık eder, terzilik öğrenerek çalışmak istemezmiş. Babası, böylesine haylaz bir oğlu olduğu için çok üzülüyormuş. Ne yaptıysa çocuk bir türlü akıllanıp uslanmamış. Adamcağız, sonunda üzüntüsünden hastalanmış ve kısa süre sonra da ölmüş.

Babasının ölümü de Alâeddin'i değiştirmemiş. Annesi dükkânı ve içindeki malzemeyi satmış. Bir süre bununla geinmişler. Paraları bitince kadıncağız, gece gündüz yün örmeye başlamış.

Bir sabah güneş doğarken Alâeddin sokağa çıkmış. Arkadaşları onu dışarıda bekliyormuş. O sırada Derviş diye biri de gelmiş, onu arıyormuş. Alâeddin'i öptükten sonra cebinden iki altın lira çıkararak,

– Al evladım bunu annene götür. Bu altınlarla akşama güzel bir yemek hazırlasın. Amcam bizimle yemek yiyecek dersin, demiş.

Alâeddin eve koşup annesine iki altını vermiş ve dervişin sözlerini tekrarlamış. Kadın altınları alıp elinde bir süre evirip çevirdikten sonra,

– Gerçekten altınmış. Kocamın bütün kardeşlerini tanıımıyormuşum demek, demiş.

Hemen giyinip çarşıya gitmiş. Alışverişini yaptıktan sonra eve dönmüş ve bütün günü mutfakta yemek pişirmekle geçirmiş. Akşam Derviş gelince,

– İyi akşamlar yenge, demiş. Benim birden ortaya çıkmama şaştın, değil mi? Ben bu ülkeyi kırk yıl önce terk etmiştim. Çok gezdim. Uzun süre Mısır'ın en büyük kenti olan Kahire'de yaşadım.

Sonra oradan Fas'a geçtim ve orada kaldım. Günün birinde aklıma kardeşim geldi. Acaba ne yapıyor deyip ona bakmaya geldim. Arada geçen zamanda zengin oldum. Kardeşim fakir ise ona yardım etmem gerek, diye düşündüm. Kanımdan, canımdan olan tek insan kardeşimdir. Uzun bir yolculuktan sonra buraya geldim. Alâeddin'i kendime benzettiğimden onun bizim aileden olabileceğini düşündüm. Düşüncem doğru çıktı ama ne yazık ki, kardeşimin ölüm haberini duymak varmış kaderde. Zavallı kardeşim!

Uzun süre bu şekilde konuştuktan sonra Alâeddin'e dönerek,

– Yarın gelip seni alır, çarşıya götürürüm. Önce üstüne güzel bir elbise alırsın, sonra da gidip evin bütün ihtiyaçlarını karşılarız, demiş.

Alâeddin'in annesi, ağzını açmadan ilgiyle adamı dinliyormuş. Böylesine iyi ve zengin bir akraba gönderdiği için içinden Allah'a şükrediyormuş. Neşe içinde yemeklerini yemişler. İhtiyar, geç vakit izin isteyip kalkmış. Ertesi gün gene geleceğini söyleyerek evden ayrılmış.

Ertesi sabah erkenden kapıyı çalan Derviş, Alâeddin'i alıp çarşıya gitmiş. Önce ona yeni giyecekler almış. Çocuk, yeşil ipekli kumaştan yapılmış

entarisini kendi seçmiş. Başına altın sırma işlemeli kırmızı bir sarıkla aynı renkte kuşak ve ayakkabılar almış. Derviş parayı ödeyip, paketi aldıktan sonra Alâeddin'e nefis bir ziyafet çekmiş. Akşam eve gelince Alâeddin'in annesi,

– Aman Allah'ım, ne güzel olmuşsun, diye sevinmiş. Oh, ağabey, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, demiş.

Bunun üzerine Derviş,

– O benim de oğlum sayılır. Hem bu çocuğa bir şey verirsem kardeşimin ruhu da memnun olur, demiş.

Bunun üzerine annesi,

– Allah'tan sana uzun ömürler vermesini diliyorum. Alâeddin'den yardımlarını esirgeme. Onu hep kanadının altında tut. Sen emret, o da isteğini yapsın, diye dua etmiş.

Alâeddin bütün gece mışıl mışıl uyumuş. Erkenden kalkıp yeni elbiselerini giymiş. Aynada üstüne başına bakmış ve kendini çok beğenmiş. Hemen sokağa çıkıp amcasını beklemeye başlamış. Nihayet amcası yolun başında görününce çocuk, genç bir tay çevikliği ile ona koşmuş. Derviş, Alâeddin'i öptükten sonra gidip annesine veda

etmesini söylemiş. Alâeddin annesinden izin istemiş. İşte böylece el ele tutuşarak yola koyulmuşlar.

Alâeddin, ilk kez kentin kapılarından dışarı çıkıyormuş. Güzel evlerin, bol çiçekli, ağaçlı bahçelerin önünden geçmişler. Alâeddin, gözlerini dört açmış çevresine hayranlıkla bakıyormuş. Amcası olduğunu söyleyen Afrikalı ise, hiç sesini çıkarmadan, sağa sola bakmadan, dosdoğru yürüyormuş. Alâeddin, bir süre sonra yorulmaya başlamış. Yolu çok uzun bulmuş ama yine de sesini çıkarmamış. Sonunda dayanamayarak,

– Amca, daha çok yürüyecek miyiz? Bak, bahçeler de bitti. Görülecek bir şey kalmadı. Karşıda yüksek bir dağdan başka şey yok. Hem ben çok acıktım, demiş.

Derviş, kuşağının arasından bir elma çıkarıp ona vermiş,

– Otur önce bunu ye. Az ötede çok güzel bir yer var. Oraya gideceğiz. Haydi, biraz gayret et, demiş.

Alâeddin meyvesini bitirdikten sonra yine yürümeye başlamışlar. Sonunda bir vadiye gelmişler. Burası çok korkunç bir yermiş. Simsiyah, yüksek, kayalık bir dağın eteğiymiş. Etrafta ne bir ağaç ne bir ot varmış. Derviş:

– Bak oğlum, ben buraya gelmek istiyordum. Sana da dünyanın en güzel bahçesini göstereceğim, diyerek bir taşın üstüne oturmuş. Mutlu olmaya bak. Göreceklerinden sonra tüm yorgunluğunu unutacaksın, demiş.

Derviş, gözlerini dağa dikmiş, sadece dudaklarını kıpırdatıyormuş. Alâeddin, bir kenara oturmuş, kendi kendine: “Bahçe imiş! Ne Bahçesi! Susuz bir vadide, kayalık bir dağın eteğinde bahçe mi olurmuş.” diye düşünmüş.

Biraz sonra devriş,

– Haydi kalk bakalım, diye emretmiş. Git bana kuru ot ve çalı parçaları topla getir.

Alâeddin, istenenleri bulmakta çok zorluk çekmiş. Epeyce aradıktan sonra bir köşede demet halinde kuru otlar bulmuş. Afrikalı bunları görünce,

– Güzel... Şimdi arkama geç, korkma ve söz dinle, demiş.

Kuşağının içinden iki siyah taş çıkarıp birbirine sürtmüş. Çıkan kıvılcımlarla kuru otları yakmış. Alevler yükselmeye başlamış. Cebinden bir kutu çıkarıp içindeki beyaz tozdan bir tutam alarak ateşe atmış. Birden simsiyah bir duman yükselmiş. Derviş, Alâeddin’in anlamadığı bir dille bir şeyler mırıldanmış. O zaman korkunç bir gürültü duyulmuş. Dağ

kımıldamış. Oturmuş oldukları kaya kırılarak yer yarılmış. Açılan kocaman çukurun içinde bir merdiven varmış. Onun sonunda da kırmızı ve siyah renkte bir kaya. Alâeddin, korkuyla eteklerini toplayıp oradan kaçmaya başlamış. Ama Derviş, arkasından koşup onu yakalamış.

Adamın gözlerinden sanki ateş fışkırıyormuş. Ona çok kızmış. Alâeddin'in kulağından tutup iki tokat atmış. Sonra onu kaldırıp,

– Bak oğlum, demiş yumuşak bir sesle. Adam gibi davranmasını öğrenmeli ve beni her konuda dinlemelisin. Sana bunun için tokat attım. Amcan olduğumu da unutma. Sonra daha yumuşak bir sesle,

– Çok şey öğrenecek, çok güzel şeyler göreceksin, o zaman bu tokadı unutursun. Şu siyahlı kırmızı kayanın arkasında bir servet yatıyor. O senindir! Pek yakında en zengin krallardan bile daha zengin olacaksın. Ama beni iyi, dinle. Bu kayayı yalnız sen açabilirsin. Bunu ben de yapabilirim, neler yaptığımı az önce gördün. Ancak ben oraya ne inebilir ne de kayaya dokunabilirim. Ama sen yapabilirsin. Sözümü dinlersen yeraltındaki servetin sahibi olursun. Onları seninle paylaşıyoruz, demiş.

Alâeddin, bu sözler üzerine yorgunluğunu da, yediği tokadı da unutuvermiş,

– Sen emret amca. Her dediğini yapacağım, demiş.

Afrikalı, Alâeddin'i kucaklayıp öptükten sonra,

– Alâeddin, yavrum, demiş. Sen benim gerçek oğlumdan daha kıymetlisin. Sana her şeyimi bırakacağım. Zaten şimdi de senin için çalışıyorum. Haydi, fazla bekleme git! Kayanın önüne gelince elini sol tarafa daya ve it.

Alâeddin, söylenenleri harfiyen ezberlemiş. Sonra merdivenden inerek kayaya yaklaşmış ve dervişe dönerek,

– Amca, bu koca taşı nasıl yerinden oynatabilirim. Ben küçük bir çocuğum, onu kımıldatmaya gücüm yetmez ki, gel de bana yardım et, demiş.

Bunun üzerine derviş,

– İşte bu olmayacak bir şey, diye cevap vermiş. Hele bir it de gör, kaya elinin altında tüy gibi oynayacaktır. Yalnız ona dokunmadan önce seninkiyle birlikte babanın ve dedenin de adlarını söyle...

Alâeddin, dervişin sözünü dinleyerek kayaya yaklaşmış, elini dayayıp,

“Ben terzi Ali oğlu Mustafa'nın oğlu Alâeddin'im.” demesiyle kaya yerinden oynamış ve açılmış. Açılan aralıktan yeşil taştan bir merdiven

görünmüş. Merdivenin karşısında kırmızı bir kapı, kapının üstünde gümüş çiviler varmış. Yukarda bekleyen Afrikalı'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmış,

– Alâeddin, diye seslenmiş. Kırmızı kapı kendiliğinden açılacaktır, sen yürümeye devam et. Oradan büyük bir odaya gireceksin. Bu oda, kısa duvarlarla dörde bölünmüştür. Her bölmede dört büyük leğen bulacaksın. Bunlar toz veya parça halinde altınlarla doludur. Onları geç, sakın o leğenlere dokunma, hatta eteğin bile değmesin. Bunlar gibi birçok odalardan geçeceksin. Bunların hepsi altın, gümüş ve küçük heykelciklerle doludur. Onlara bakma.

– Peki dayanamayıp bakarsam ne olur amca, demiş Alâeddin.

– Aksi halde gözlerin kör olur, saçların yanar, derilerin dökülür. Sürekli önüne bakarak yürümelisin. Dördüncü odanın sonunda ilk gördüğün kapı gibi çivili bir kapı göreceksin. O da kendiliğinden açılacaktır. Oraya girince birden karşına ağaçlı bir bahçe çıkacaktır. Bu ağaçların dalları, üzerindeki meyvelerin çokluğundan yerlere kadar eğilmiştir. Sakın durma! Bahçeyi geçince karşına bir merdiven gelecek, o merdivenden çık. Yukarıda çok hoş

ve aynı zamanda çok güçlü bir ışık göreceksin. Bu, duvarın içine gömülmüş siyah bir taş üstünde duran bir lambadır. İlerle ve lambayı al. O zaman lamba sönecektir. Biraz bekledikten sonra onu koynuna koy, iyice sakla. Entarin yağlanır diye korkma. İçindeki sıvı değil, bilinmeyen bir sudur. Sonra geldiğin yoldan dön. Bahçedeki meyvelerden istediğin kadar ye. Yalnız leğenlere el sürme. Giriş kapısı kendiliğinden açılacaktır. Gel ve bana lambayı ver. Dünyanın tüm zenginliklerine sahip olacağız.

Derviş, bunları söyledikten sonra susmuş. Heyecandan göğsü hızla inip kalkıyormuş. Cebinden, üstü yazılı, gri renkte, ağır bir halka çıkarıp Alâeddin'e atarak,

– Bu halkayı al, parmağına tak. Üstündeki taş ve maden seni tüm kaza ve belâdan koruyacaktır. Bundan sonra bir şeyden korkmana gerek yok! Yürekli olmaya çalış! Sen artık çocuk değilsin, büyük adam oldun. Bu lamba bizi servete kavuşturacaktır! Ama tekrar ediyorum, sakın altınların bulunduğu leğenlere dokunma, mücevherleri alma, heykellere bakma. Aksi halde sen de, servetin de mahvolur. Haydi git, demiş.

Alâeddin, merdivenden inip söylenenleri bir bir yapmış. Bütün odalardan hiçbir yere bakmadan

geçmiş. Önüne çıkan kapı açılınca kendini bahçede bulmuş. Burası görülmemiş güzellikte bir bahçeymiş. Ama o yine etrafına bakmamış. Başını kaldırınca merdivenin üst kısmında pırıl pırıl yanan lambayı görmüş. Basamakları çıkarken kalbi sanki duracakmış gibi çarpıyor, merdiven ise ona hiç bitmeyecekmiş gibi geliyormuş. Nihayet lambanın yanına varmış. Onu eline alınca içinden yere bir su dökülmüş. Alâeddin, lambayı hemen entarisinin altından koynuna koymuş. Basamakları inip bahçeye varmış.

Hayran hayran ağaçların üstündeki meyvelere bakmış. Hepsi de iri iriymiş. Kimisi cam topa benziyor, kimisi altın rengine, kimisi de süt beyazmış. Alâeddin, meyvelerden birini koparıp ısırmak istemiş ama meyve çok sert olduğundan onun taş olabileceğini düşünmüş. Yine de annesi ve arkadaşlarına hediye etmek için bunlardan toplamamış. Ceplerini, her yerini bunlarla doldurmuş. Daha sonra bunlardan eteğinin içine doldurmaya başlamış. Hepsini topladıktan sonra iki eliyle eteğinin uçlarını tutarak zorlukla yürümeye başlamış. Kapının önüne gelince, kapı kendiliğinden açılmış. Merdivenleri çıkınca gökyüzünü görmüş.

Derviş, yukarıda çukurun başında oturmuş, heyecanla onun gelmesini bekliyormuş. Alâeddin'in

bu kadar gecikmesine şaşıyor: “Kuşkusuz lambayı kendine saklamak istiyordur. Belki de kaçırmaya çalışıyordu.” diye düşünüp öfkeleniyormuş. Nihayet Alâeddin, merdivenin ucunda görünmüş. Ama Der-iş buna sevinmemiş. Öfkeden çılgına dönmüş.

– Lamba nerede, diye bağırmış. Haydi, söylese-ne nerede lamba?

Alâeddin, o korkunç yeraltı mağarasından kurtulduğuna sevinerek,

– Burada, entarimin altında, diye cevap vermiş.

– Haydi, ver onu bana, çabuk ol.

– Veremem amca, ellerime baksana, topladığım meyveleri eteğime doldurdum, onu tutuyorum. Lamba da arkama kaydı. Elini uzat beni yukarı çek de lambayı çıkarabileyim...

Bu cevap karşısında Afrikalı deliye dönmüş. Korkunç bir sesle,

– Seni gidi seni, diye bağırmış. Ya bana lambayı şimdi verirsin, ya da ölürsün.

Zavallı Alâeddin, amcasının bu öfkesini bir türlü anlayamamış. Dayak yemekten korkarak,

– Ben iyisi mi burada bekleyeyim, diye arkasını dönmüş ve yeraltına girmiş.

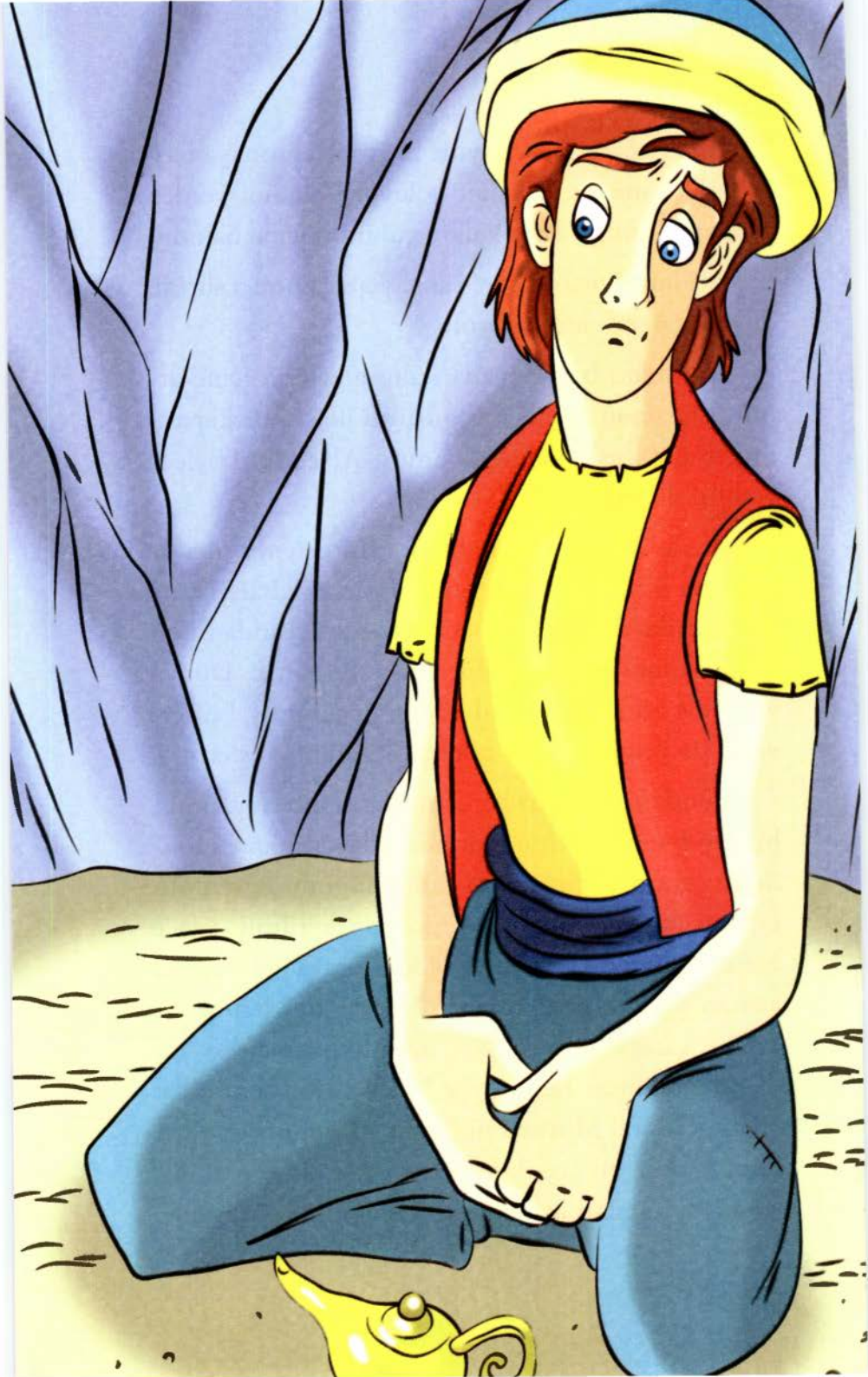
Bunu gören Derviş, yine bağırıp çağırmaya başlamış. Tepiniyor, sakalını yoluyor, kendini yerden yere atıyormuş. Sonra kalkıp çukurun içine bakmış.

– Hain çocuk, ben sana yapacağımı bilirim, diye bağırarak ateşe koşmuş.

Kutudaki beyaz tozdan alıp alevlerin içine atmış. O zaman büyük bir gürültü ile çukur kapanmış, toprak eski haline dönmüş. Alâeddin böylece yeraltında kalmış!

Bu adam, Alâeddin'in ne amcasıymış ne de uzaktan veya yakından onunla bir akrabalığı varmış. Afrika'da doğmuş. Ama çocuk yaşından beri çok okumuş çok şey öğrenmiş biriymiş. Dünya yüzünde bir servet olabileceğini düşünmüş, bu servetin de yeraltında bir lamba olduğunu keşfetmiş.

Bundan sonra uzun uzun incelemeler yapmış, bu lambanın Çin taraflarında Alâeddin'in bulunduğu şehrin yakınlarında bulunduğunu öğrenmiş. Bunun üzerine Derviş, Afrika'dan ayrılmış. Önce Mısır'a sonra da Asya'ya geçip oraya gelmiş. O zaman yeraltındaki ruhlar: "Servet de, lamba da kralın sarayına dört yüz adımlık mesafede bir dağın eteğinde bulunuyor." demişler. Sonra da: "Kitapta terzi Mustafa'nın oğlu Alâeddin adı yazılıdır. Yalnız bu çocuk yeraltı mağarasına girebilir, yalnız o, kapıları açıp lambayı alabilir." demişler...

İşte bu yüzden Derviş, Alâeddin'i arayıp ona altın liralara vererek yeni giyecekler almış. Anneyi de kandırdıktan sonra çocuğu alıp lambayı aramaya çıkmış. Ama ne yazık ki, öfkesini yenememiş ve kızgınlıkla oğlanı yerin altına diri diri gömmüş. Çocuk, aç, susuz ölüme terkedilmiş. Derviş de, üstü başı yırtılmış, saç sakalı birbirine karışmış olarak öfkeyle oradan ayrılmış. Doğduğu yere, Afrika'ya geri dönmüş.

Alâeddin, yerin gürültü ile kapandığını duymuş ve çok korkmuş. Bağırıp çağırmaya başlamış ama hiçbir faydası olmamış. Buradan bir yolunu bulup çıkmam gerekiyor, diye düşünmüş. Kapıyı tutuyor, kayaya dokunuyormuş ama hiçbir yere den bile kımıldamıyormuş. Böylece bir taştan bir taşta iki gün iki gece koşup durmuş. Artık ne lambayı ne taşları düşünecek hali kalmış. Üçüncü gün yorgunluk ve uykusuzluktan bitkin bir halde bir köşeye yatıp uykuya dalmış.

Alâeddin uykuya dalarken parmağındaki yüzük bir taşta çarpmış. Derviş, meğer verdiği halkayı geri almayı unutmuş. Halka taşta çarpınca, oda birden dumanla dolmuş. Tavanda bir ışık görünmüş ve arkasından iri yarı bir adam çıkmış. Kocaman kafası,

siyah dimdik saçları, kırmızı parıl parıl gözleri varmış. Gök gürültüsüne benzer bir sesle,

– Tutsağın emirlerini bekliyor. Dile benden ne dilersen? Ben taş ile madenin kölesiyim, demiş.

Alâeddin pek yürekli bir çocuk değilmiş. Bu mağarada korktuğu kadar, hiçbir yerde böylesine korkmamış. Ama yerin altında karşısına çıkan bu adam, ona nedense bir dost gibi görünmüş.

– Taş ile madenin kölesi, beni bu yeraltından çıkar, demesiyle yer açılmış ve çocuk kendini dışarıda bulmuş.

Güneş gözlerini kamaştırdığından bir süre gözlerini kapalı tutmuş. Etrafı kontrol edince iri yarı adamın ortadan kaybolduğunu görmüş.

Uzaktan kentin bahçelerini görmüş. Kurtulduğu için Allah'a şükürler ederek evinin yolunu tutmuş. Kapının önüne gelince, halsizlikten bayılmış. Annesi oğlunu yerde yatar görünce hemen su getirip onun yüzüne serpmiş. Alâeddin gözlerini açınca,

– Ana, üç günden beri yemek yemedim, demiş.

Kadıncağız, hemen mutfağa gidip bir tepsinin içine yumurta ve sebze koyarak oğluna getirmiş.

– Şimdi karnını doyur da sonra neler olduğunu anlat, demiş.

Alâeddin, yemeğini yedikten sonra,

– Ah anacığım, demiş. Beni o kötü adamın eline neden teslim ettin? O adam yalancının, hilekârın biriymiş. Beni hiçbir zaman sevmemiş. O yalnız kendi çıkarını düşünüyormuş. Hem babamın da kardeşi değilmiş. Bana hakaretler etti ve beni iki kez öldürmeye kalktı, demiş.

Alâeddin, bir süre soluk aldıktan sonra başına gelenleri, taşları, merdiveni, yeraltını, kapıları, leğenleri, heykelcikleri bir bir anlatmış. Annesine lamba ile meyveleri göstermiş.

– İşte bütün hikâyem bu. Yeraltı yolculuğum bana şu eski lamba ile cam parçalarını kazandırdı, demiş.

Annesi, Alâeddin'i dinledikten sonra onu öpmüş.

– Allah'a şükretmeliyiz, oğlum. Seni Derviş'ten kurtaran O'dur. Bütün başına gelenler benim yüzümden oldu. O adamın kötü bir adam olduğunu anlayamadım, demiş.

Sonra Alâeddin, başını annesinin göğsüne dayayarak uykuya dalmış. Ertesi sabah uyanınca annesinden yine yemek istemiş. Kadıncağız,

– D n hepsini yedin oğlum, yiyecek bir  eyimiz kalmadı, ayrıca paramız da yok. Çarşıya gidip,  u kumaşı satayım bari. Sonra gider yiyecek bir şeyler alırım, demiş.

– Hayır, anne diye cevap vermiş Alâeddin. Kuma a dokunma, bana  u lambayı ver, gider onu satarım, kumaştan daha çok para eder.

Annesi ayağa kalkarak,

– Haklısın oğlum, demiş. Ama gidip ben satacağım. Yarın da  u cam parçalarını pazara götürürüm. Pek değerli olduklarını sanmıyorum, ama güzel renkleri var.

Alâeddin'in annesi, lambaya baktıktan sonra,

– Pazara götürmeden önce parlatırsam daha iyi fiyata satarım, diyerek bir bez almış ve onu ovmaya ba lamı .

O zaman bir ışık g r nm  . Büyük bir gürültü ile duvarlar sarsılmış. Yoğun bir dumanın içinden yeraltındaki iri yarı adam çıkmış. Adamın bir dudağı yerde, bir dudağı g kteymi .

– Dile benden ne dilerse, diye önlerinde eğilerek selam vermiş.

Ömründe böyle korkunç bir şey görmediğinden Alâeddin'in annesinin korkudan dili tutulmuş.

Alâeddin ise bunu daha önce gördüğü için şaşır-mamış.

– Karnım aç, bana yiyecek bir şeyler getir, demiş.

İri yarı adam, bir süre sonra başında büyük, gümüş bir tepsi içinde on iki altın tabak dolusu yiyecek getirmiş. Tepside bundan başka, süt beyazı ekmek, iki gümüş bardak ve buz gibi ayran varmış. Bunların hepsini Alâeddin'in önüne koyup kaybol-muş.

Alâeddin'le annesi hemen tepsinin başına geç-mişler. Kralların sofrasında bile bu kadar lezzetli yemekler az bulunurmuş. Ana oğul, yiyip konuş-muşlar, konuşup yemişler. Karınları doyduktan sonra kalanları dolaba kaldırmışlar. Ama üçüncü gün yiyecekleri yine bitmiş.

Alâeddin, o zaman iri yarı adamın getirdiği altın tabaklardan birini alıp çarşıya gitmiş. Niyeti onu satmakmış. Ancak daha önce hiç altından ta-bak görmediği için ne fiyat isteyeceğini bilemiyor-muş. Çarşıda bir Yahudi tüccara rastlamış. Adam Alâeddin'i dükkâna sokup,

– Bu tabak için ne istiyorsun, diye sormuş.

– Sen bunun ne ettiğini benden daha iyi bilirsin, diye cevap vermiş Alâeddin.

– Bir altın lira eder, diyerek tabağı Alâeddin'in elinden almış, Yahudi. Oysa değeri yüz altından daha fazlaymış.

Birkaç gün sonra Alâeddin, ikinci tabağı da götürüp aynı adama satmış. Böylece bir süre geçinip gitmişler. On ikinci tabağın da parası bittikten sonra sıra gümüş tepsiye gelmiş. Tepsi çok ağır olduğu için Alâeddin, onu pazara taşıyamamış. Yahudi'ye gelip onu evden almasını söylemiş. Adam tepsiye on altın vermiş. Birkaç hafta rahat yaşadıktan sonra evde yine para kalmamış. Alâeddin, tekrar lambayı ovmaya karar vermiş. İri yarı adam hemen ortaya çıkmış.

– Dile benden ne dilersen, demiş.

– İlk getirdiğin tepsinin aynını istiyorum, diye cevap vermiş Alâeddin.

Az sonra iri yarı adam, başında büyük bir gümüş tepsiyle gelmiş. İçinde yine on iki altın tabakta bol bol yiyeceklerle ekmek ve şerbet varmış. Ertesi gün Alâeddin, tabaklardan birini elbisesinin altına saklayıp Yahudi'yi bulmaya giderken, babasının eski bir dostu olan ihtiyara rastlamış. Adam,

– Oğlum, seni sık sık dükkânımın önünden geçerken görüyorum. Yahudi'ye giriyorsun, sonra

neşe içinde oradan çıkıyorsun. Bir şeyler sattığın belli. Belki haberin yoktur, o biraz üç kağıtçıdır. Ama beni tanırsın. Ben seni aldatmam, demiş.

Bu sözler üzerine Alâeddin, altın tabağı göstermiş. İhtiyar, hemen onun ne kadar değerli bir şey olduğunu anlamış.

– Benim komşuma sattığın da bunun aynısı mıydı?

– Evet, tıpatıp bunun aynısıydı.

– Peki bu Yahudi tüccar onu senden kaçaa aldı?

– Bir altına!

İhtiyar, tabağı tarttıktan sonra,

– Allah hile yapanları affetmez, demiş. Oğlum bunun değeri tam yüz yetmiş yedi altın liradır. Al, işte paran...

Alâeddin, sevinerek eve dönmüş ve geri kalan on bir tabağı da ihtiyara getirmiş. Ana oğul, zengin olmuş, mutluluk içinde yaşıyorlarmış. Alâeddin, artık akli başında bir çocuk olmuş. Serseri arkadaşlarıyla sokaklarda oynamıyor, her gün çarşıya gidip satıcıların, tacirlerin yanında oturuyormuş. Onların konuşmalarını çalışma şekillerini izliyormuş. Artık altını ve gümüşü de tanıyormuş. Kendisindeki meyveye benzeyen cam parçalarının çok değerli

taşlar olduğunu anlamış. Şehrin hiçbir tacirinde kendinde olan taşlardan yokmuş. Artık krallardan bile daha zenginmiş.

Günlerden bir gün Alâeddin, satıcı dostları ile konuşurken yoldan askerlerin geçtiğini görmüş. Bunlar,

– Efendimiz kralın emriyle herkes dükkânına girip kapılarını kapasın. Kralımızın kızı, dünyalar güzeli Bedrilbedir hamama gidecektir. Merak edip ona bakmaya kalkanın başı vurulacaktır. Duyduk duymadık demeyin, diye kralın buyruğunu okumuşlar.

Herkes korkup dükkânına girip kapılarını sıkı sıkı kapamış. Ama Alâeddin, bu dünya güzeli prensesi çok merak etmiş. Onu öylesine görmek istemiş ki kendine bir türlü engel olamamış. Hemen koşup hamamın yakınında bir yere gizlenmiş. Çok geçmeden Bedrilbedir, nedimleri arasında arabadan inip yüzünü açmış. Alâeddin bu güzellik karşısında donup kalmış. Bir süre orada durduktan sonra eve dönmüş ve yemek yemeden yatağa yatmış. Ertesi sabah annesi kahvaltısını getirince,

– Evlâdım neyin var? Hasta mısın? Her sabah şarkı söylerdin, bugün sana ne oldu, diye sormuş.

– Beni rahat bırak anne, demekten başka şey söyleyememiş.

Alâeddin, prensesi görene kadar hayatında hiçbir genç kız yüzü görmemişmiş. Tüm kadınları annesi gibi sanırmış. Bedrilbedir'in yüzü, gözünün önünden gitmiyormuş. Akli fikri prenestekalmış. Yemeden içmeden kesilmiş. Sokağa çıkmıyor, hatta bazen yataktan bile kalkamıyormuş. Gözlerini bir noktaya dikip öylece kımıldamadan yatıyormuş. Annesi,

– Oğlum, sen adamakıllı hastasın, ben gidip bir hekim çağırayım, demiş.

O zaman Alâeddin, mahzun mahzun annesine bakarak,

– Hiçbir şeyim yok anneciğim. Hasta filan da değilim. Ne var ki, Bedrilbedir'i gördüm. Onu düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Ya onunla evleneceğim ya da böyle düşüncelere dalıp öleceğim, demiş.

– Sen çıldırmışsın oğlum. Aklın başından gitmiş.

– Hayır anne, deli filan değilim. Sadece Bedrilbedir ile evlenmek istiyorum, diye cevap vermiş.

– Aman evlâdım sus! Aklından çıkar bu fikri. Sen benim, canım, yavrum, her şeyimsin. Senin

mutluluğun benim mutluluğum demektir. Ben sana kız bulurum, ama karını ne ile geçindireceksin? Ne toprağın, ne bahçen, ne zanaatın ne de malın var. Bir de gelmiş bana kralın kızını gidip istememi söylüyorsun. Hem de Çin Kralının kızını. Kralımız iyi adamdır, bunu biliyorum. Herkesin derdini dinler, zengin demez fakir demez, sarayın kapısı herkese açıktır. Getirilen armağanları geri çevirmez. Ama sen ona ne verebilirsin ki?

Alâeddin, dirseğine dayanarak yataktan doğrulmuş.

– Haklısın anne. Bunları ben de düşündüm. Ancak senin bilmediğin bir şey var. Ben çok zenginim. Benim yeraltındaki bahçeden topladığım meyve büyüklüğündeki taşları, kral ömründe görmemiştir. Bundan kesinlikle eminim. Aylardan beri çarşı pazar dolaşıyorum, tacirlerin sattığı mücevherleri görüyorum. Haydi anneciğim, kalk da dolaptan bir tabak getir. İçine bu taşları dolduracağım. Sen de götürüp krala vereceksin. Önce beklersin. O seninle konuşmaya başlayınca, sen de bunları ona verirsin, demiş.

Kadıncağız, oğlunun dediği gibi gidip dolaptan altın bir tabak almış. Alâeddin, düzgün bir şekilde, taşları tabağa dizmiş. Taşlar parlamıyor, renk renk

ışıklar saçıyormuş adeta. Annenin gözleri kamaştığı için uzun süre onlara bakamamış bile.

– Şimdi bu taşların ne kadar güzel ne kadar değerli olduklarını gördün mü, demiş Alâeddin. Kral sana teşekkür bile edecektir. Haydi, bunları saraya götür.

– Deneyeceğim, demiş annesi. Ama kralın kızını nasıl isteyeceğim?

– Korkma anne, kral bu değerli taşları görünce sana soru sormayacaktır. Yalnız dikkat et, lambadan kimseye söz edeyim deme. Sonra onu elimizden alırlar, biz de o zaman avucumuzu yalarız.

– Korkma kimseye bir şey söylemem, demiş annesi.

Ertesi sabah annesi, en iyi elbiselerini giymiş. Tabacı güzel bir mendile sarmış ve sarayın yolunu tutmuş. Uzun bir yolculuktan sonra nihayet saraya varmış. Kapıdaki nöbetçiler ona yol vermişler. İçeri girdiğinde büyük bir kalabalığın kralı beklediğini görmüş. Kendisi de onların arasına sokulmuş. Az sonra kral, arkasındaki veziri ve birçok adamıyla kapıda görünmüş. Sonra gelip tahtına oturmuş. Herkes birer birer gelip derdini söylüyor, o da sabırla dinleyerek gerekenin yapılmasını emrediyormuş.

Böylece neredeyse akşam olacakmış ki kral, kalabalığın arasında elinde tabakla bekleyen kadını fark etmiş. Yanında duran vezirine,

– Bir süreden beri, bekleyenler arasında ihtiyar bir kadın görüyorum. Elinde de bohça gibi bir şey var. Ne ister ki acaba, demiş.

– Efendimiz, bir derdi vardır kuşkusuz. Ya bir şey kaybetmiştir ya evine hırsız girmiştir ya da kocasından dayak yemiştir. Size derdini anlatmaya gelmiştir, ne olacak, demiş vezir.

– Belki dediğin gibidir. Ancak akşam olmadan onun derdini dinlemek istiyorum, demiş.

Vezir, kadına ilerlemesi için işaret etmiş. Kadıncağız, hemen kralın ayaklarına kapanmış. Kral,

– Seni bir süredir karşımda ayakta bekler görüyorum. Derdin nedir, söyle, bir çaresine bakarız, demiş.

Alâeddin'in annesi bir kez daha kralın ayaklarına kapanarak,

– Sultanım, demiş. Evet, sizden isteyeceğim bir şey var. Ama önce bu isteğimden dolayı beni cellada teslim etmeyeceğinize söz verin. Bunca insanın önünde konuşmaktan korkuyorum.

Kral, iyi bir adam olduğundan kadını kırmamış.

– Haydi konuş, diyerek orada bulunan kala-balığa odadan çıkmalarını emretmiş.

O zaman zavallı kadıncağız, Allah'a dualar ederek oğlunun Bedrilbedir'i hamama gelirken nasıl gördüğünü ve ona âşık olarak hastalandığını anlatmış.

– Sultanım, o günden beri oğlum yemeden içmeden kesildi. Kızınızı seviyor ve benden size gelip onunla evlenmek istediğini söylememi istedi. Ne yaptım ne söyledimse para etmedi. Ya onunla evlenirim, ya da ölürüm, diye diretti. Beni bağışlayın ne olur, demiş.

Kral bu sözler üzerine gülmeye başlamış. Sonra yumuşak bir sesle,

– Bu mendilin içinde ne var, diye sormuş.

Kadıncağız mendili açıp tabağı krala uzatınca, sanki bütün lambalar sönmüştü. Taşlar güneş gibi parlıyormuş. Kral, gözlerini kapamak zorunda kalarak tek kelime söyleyememiş. Bir süre sonra kendine gelince; vezirini çağırması.

– Bunlara ne dersin, diye sormuş.

– Efendimiz, doğrusu ömrümde böyle şey görmedim. Hazineimizdeki mücevherlerinizin tümü

bu taşların bir tanesi bile etmez, diye cevap vermiş vezir.

– Öyleyse vezirim, Alâeddin damadım olabilir, değil mi?

Kral, yıllar öncesi kızını vezirin oğluna vereceğine söz vermiş. Oğlan da prensesi seviyormuş ama prenses vezirin oğlunu hiç sevmiyormuş. Vezir boynunu bükerek,

– Sultanım, demiş. Sizden bir tek şey istiyorum. Bana izin verin de, size bu taşlardan daha değerli bir şey armağan edeyim.

Kral, böyle bir şeyin imkânsız olduğunu biliyormuş. Ama yine de ihtiyar vezirini kırmak istememiş ve Alâeddin'in annesine dönerek,

– Sen şimdi oğlunun yanına dön. Kızımı ona vereceğim sana söz. Ama düğün üç aydan önce olmayacak. Hazırlık yapmak için zaman gerek. Oğluna söyle sabırlı olsun ve beklesin, demiş.

Kadıncağız, krala dualar ederek sevinçle saraydan ayrılmış. Alâeddin, annesinin dönüşünde onun gülüşünden işlerin yolunda gittiğini anlamış.

– Anneciğim, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hem beni ölümden kurtardın. Hem de dünyanın en mutlu insanı yaptın, demiş.

Aradan iki ay geçmiş. Alâeddin bu arada sabırla bekliyormuş. Ama bir akşam annesi yağ almak için çarşıya gittiğinde, bütün dükkânların kapalı, her tarafın bayraklarla ve çiçeklerle süslenmiş olduğunu görmüş. Bu hazırlıkların sebebini araştıran kadın, vezirin, kralı kandırarak prensesi oğluyla evlendirmek üzere olduğunu öğrenmiş. Kadıncağız kimseye bir şey söylemeden hemen eve koşmuş.

– Oğlum Alâeddin! Vereceğim habere üzüleceksin ama bilmen gerek. Kral bizi aldattı, kızı vezirin oğlu ile evleniyormuş. Bütün şehir bayram havası içinde. Her şey bitti. Üzme canını, günün birinde sen de mutlu olursun, demiş.

Bu haberi duyunca Alâeddin'in kan beynine sıçramış. Odasına gidip hemen lambayı ovmaya başlamış.

– Dile benden ne dilerse, diyerek iri yarı adam karşısına çıkmış. Alâeddin:

– Beni iyi dinle! Kral, kızını bana vereceğine söz vermişti. Ama bugün onu vezirin oğlu ile evlendiriyormuş. Bu gece gençler odalarına çıkınca onları alıp buraya getireceksin. şimdilik bu kadar, demiş.

Alâeddin, annesinin yanına dönmüş. Bir süre bekledikten sonra tekrar odasına gidip lambayı

ovuşturmuş. Bir gürültü, duman derken iri yarı adam, gelinle damadı kucağına almış olarak karşısına çıkmış. Alâeddin, vezirin oğlunu göstererek,

– Şu işe yaramaz adamı götür bir deliğe tık, demiş. Yarın sabah da gel, ikisini de yine saraya götür.

İri yarı adam kaybolduktan sonra, prensese dönerek,

– Ey güzeller güzeli, demiş Alâeddin. Sen burada babanın sarayından daha özgürsün. Ben sadece senin mutluluğunu istiyorum. Sen vezirin oğlu ile değil, benimle evleneceksin.

Bedrilbedir, bu sözlerden hiçbir şey anlamamış. Babasının o muhteşem sarayından sonra Alâeddin'in bu fakir, küçücük karanlık odasından ürkmüş. Çok sert bir yer yatağında geceyi geçirmiş. Vezirin oğlu ise, delik gibi bir yerde ne kımıldanabiliyor ne de uyuyabiliyormuş. Alâeddin, çok mutlu olarak prensesin kapısını çekip diğer odada hemen uykuya dalmış. Ertesi sabah iri yarı adam yine görünmüş. Alâeddin, iki genci saraya götürmesini emretmiş. Prensesle vezirin oğlu birden kendilerini sarayda, kendi odalarında bulmuşlar. Neye uğradıklarını bir türlü anlayamamışlar. O sırada kapı vurulmuş ve kral içeri girmiş.

Kral, kızının yanına giderek yanaklarından öpmüş. Ama genç prenses üzgün olduğu için hiç sesini çıkaramamış. Kral odadan çıkıp kraliçenin yanına gitmiş ve kızının halinden memnun olmadığını söylemiş. Kraliçe,

– Sultanım, ben gidip bir bakayım, diyerek kızının yanına gitmiş, hatırını sormuş ama prenses hiç cevap vermemiş.

– Kızım, bana derdini anlat demiş kraliçe. Senin şimdi mutlu, neşeli olman gerekir. Sana soruyorum, cevap alamıyorum. Neyin var?

Damat bu arada rahat konuşmaları için dışarı çıkmış.

Damat dışarı çıkınca,

– Beni bağışla anne, diye cevap vermiş Bedrilbedir. Bu gece ömrümün en korkunç gecesini geçirdim.

Zavallı kız, daha sonra başına gelenleri bir bir anlatmış,

– Bütün bunlardan sonra kendimi sabah yine odamda buldum. O sırada içeri giren babama da hiç cevap veremedim. Ne olur, babama söyle, beni bağışlasın, demiş.

– Sevgili kızım, demiş kraliçe. Babana bir şey söylemediğine iyi etmişsin. Sakın bundan kimseye

söz etme. Sonra sana deli derler. Sen şimdi kalk, güzelce giyin ve gece gördüğün kâbusu da unut, demiş.

Kraliçe, nedimelerini çağırıp kızının giyinmesine yardım etmelerini söyledikten sonra kralın yanına gitmiş.

– Kızımızla görüştüm. Her şey yolunda, yeni gelini rahat bırakmamız daha doğru olur, demiş.

Düğün ertesi olduğundan o gün de şenlik yapılıyor. Bahçede sanatçılar, çimenlerin üzerinde şarkı söylüyor, çalgı çalıyorlarmış. Ama ne var ki, bütün bu güzellikler Bedrilbedir'i ilgilendirmiyor, her şeye bomboş gözlerle bakıyormuş. Damat da bir tarafta üzgün üzgün duruyormuş.

Alâeddin ise uzaktan bütün eğlenceleri izlemiş ve sonunda, “Kuşkusuz bu gece aynı şeyleri tekrarlamamız gerekecek.” demiş kendi kendine. Sessizce evine dönmüş. Odasına giderek lambayı almış ve ovuşturmuş. Karşısına çıkan iri yarı adama yine aynı emirleri vermiş. Vezirin oğlu deliğine girmiş. Prenses de, Alâeddin'in yatağında uykuya dalmış. Bu durum tam on gün böyle devam etmiş.

Kraliçe bir gün,

– Yavrum ben de genç oldum, evlendim, ama böyle senin gibi gözyaşı dökmedim hiç, demiş.

Prenses hıçkırarak,

– Babama olanları anlatmamakla çok hata ettim, demiş. On gecedir başıma korkunç şeyler geliyor. Ölmek istiyorum artık, demiş.

Elleriyle yüzünü kapayarak uzun uzun ağlamış. Kraliçe, artık ne söyleyeceğini bilememiş. Tam o sırada kral odaya gelmiş ve bütün bu olanlara fena halde öfkelenmiş.

– Ya bana neler döndüğünü güzelce anlatırsın ya da ölürsün, diye prensesi tehdit etmiş.

Zavallı prenses çok korkmuş. Ama babasının iyi bir insan olduğunu, onunla nasıl konuşacağını biliyormuş.

– Sevgili babacığım, annem bana inanmıyor ama senin inanacağını biliyorum. Bana acıyacak ve beni koruyacaksın. Hayatta tek güvendiğim sensin. Ancak sen beni içinde bulunduğum durumdan kurtarabilirsin, demiş.

Bunun üzerine kral, kızının yanına oturmuş, saçlarını okşamış.

– Ağlama güzel kızım, ağlama ve derdini bana anlat, demiş.

Prenses, başını babasının dizine dayayarak olanları yaşlı gözlerle anlatmış. Sonunda kral,

– Evladım, bilmeyerek senin mutsuzluğuna ben sebep oldum, demiş. Oysa tek istediğim senin mutluluğundu. Vezirin oğlu iyi bir çocuk diye seninle evlenmesini kabul ettim. Ah benim sevgili kızım, artık korkma, vezirimle gidip konuşacağım. İşe yaramayan, karısını korumasını beceremeyen o adama hesap soracağım, demiş.

Kral, öfkeden odada aşağı yukarı dolaşıyor, kendi kendine bağırıp çağırıyor, emirler veriyormuş. Sonra odadan çıkmış. Veziri hemen getirmelerini istemiş. Onu uzaktan görür görmez de haykırmaya başlamış.

– O işe yaramayan, beceriksiz oğlun nerede? Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorsun değil mi?

– Aman Sultanım, demiş vezir. Öfkenizin sebebini anlamıyorum. Neden söz ediyorsunuz? Oğlum bana bir şey söylemedi. İzin verirseniz gidip onu bulayım da konuşayım. O zaman size bir cevap verebilirim, demiş.

– Çabuk git, onu bul, konuş ve gel bana ne diyeceksen de, demiş kral.

Vezir başını eğerek süklüm püklüm odadan çıkmış. Oğlunu aramış ve hamamda yıkanırken bulmuş. Olan biteni anlatan oğlu,

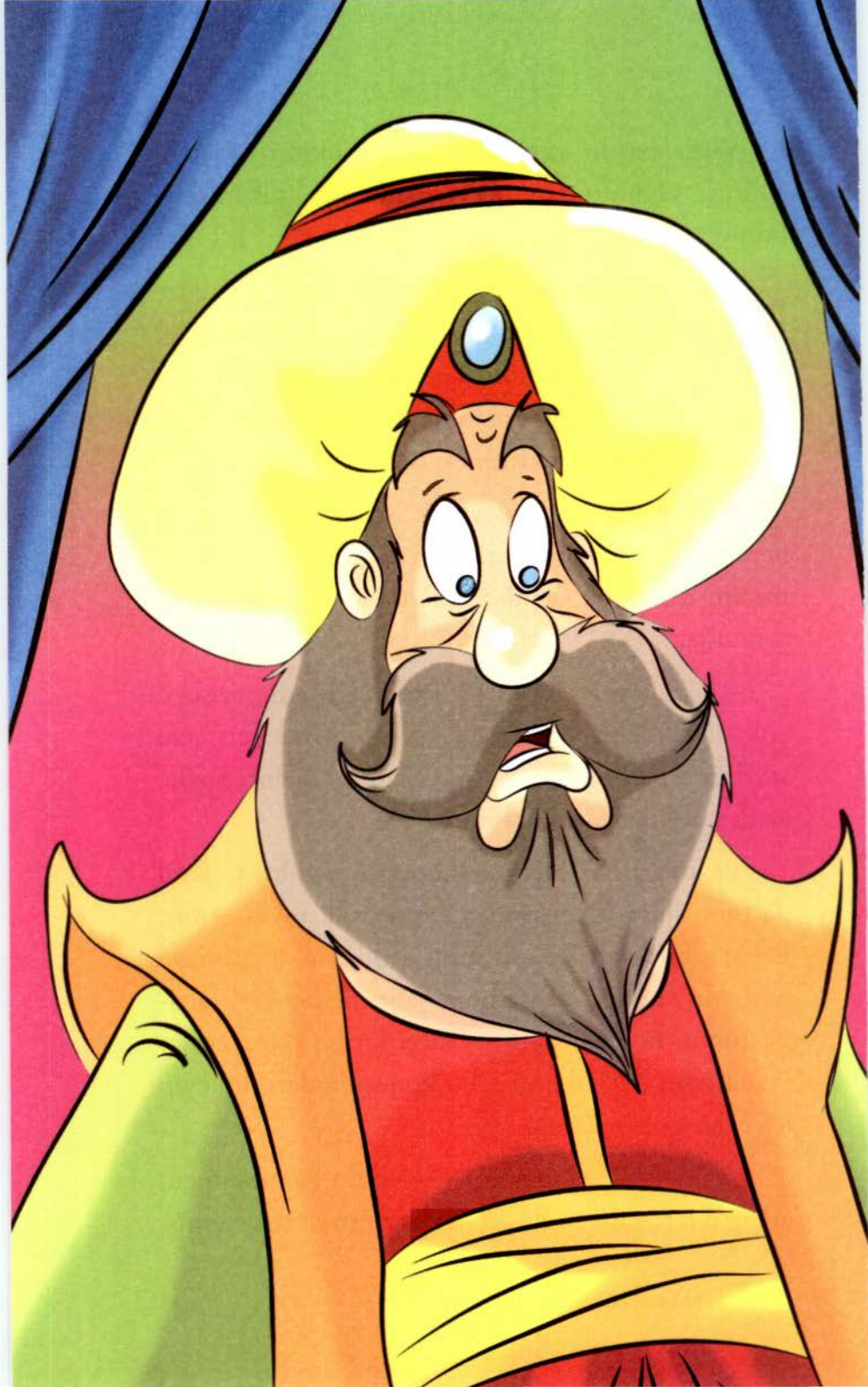
– Bu şekilde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim, demiş. Şimdi kralı gör, olanları anlat, eminim beni anlar ve kızı ile konuşur. Ben de bundan sonra herkes gibi yatağında rahat uyumak istiyorum. Prensesle falan da evlenmek istemiyorum.

Zavallı Vezir, söyleyecek söz bulamamış ve hemen kralın yanına gitmiş. Oğlunun bağışlanmasını dileyerek olanları anlatmış. Konuşmaların sonunda,

– Pekâla vezirim, demiş kral. Oğlunun bir suçu yok, aksi halde ölmesi gerekirdi. Ama ben seni sevdiğim için oğlunu da bağışladım. Yalnız söyle, artık şenlikleri durdursunlar.

Vezirin oğlu böylece saraydan ayrılmış. Kral da onu doğu ülkelerinden birine vali tayin etmiş. Fakat şehirde artık türlü türlü dedikodu duyulmaya başlamış. Kralın damadının şehri neden terk ettiği günün konusu olmuş. Tabii kimse buna cevap verememiş. Alâeddin ise bu konuşulanları dinleyip için için gülüyormuş.

Üçüncü ayın sonunda Alâeddin, annesinden, anlaştıkları gibi gidip kralla konuşmasını istemiş.

Kral, kadını görünce onu hemen tanımış. Onun, kızını istediğini, kendisinin de ona üç aylık bir süre verdiğini hatırlayarak yanına gelmesi için işaret etmiş. Kadın koşup kralın ayaklarına kapanmış.

– Efendimiz, size vermiş olduğumuz üç aylık sürenin bittiğini hatırlatmaya geldim, demiş.

Kral öfkeden kıpkırmızı olmuş ama ona belli etmemiş. Vezirine dönüp fikrini sormuş.

Vezir, kralın kulağına bir şeyler söyleyince kral, gülmeye başlamış ve Alâeddin'in annesine dönerek,

– Bak kadın, demiş. Krallar daima sözlerini tutarlar. Evet, kızımı oğluna vermeyi vaat etmiştim. Onu mutlu edeceğinden emin olabilirsin. Ancak kızımı da düşünmek zorundayım. Prens, çok zengin biriyle evlenmelidir. Şimdi beni iyi dinle! Oğlun bana kırk altın tabağın içini değerli taşlarla dolu olarak gönderecek. Bu kırk altın tabağı da, kırk genç ve güzel beyaz cariye taşıyacak. Arkalarından kırk siyah köle, onları izleyecek. İşte istediklerimi söyledim, sen de git bunları oğluna anlat. Cevabını bekleyeceğim.

Alâeddin'in annesi, kralı dinledikten sonra evine dönmüş. Oğluna,

– Kralın kızını artık düşünmesen iyi olur demiş.

Alâeddin annesinin bu sözlerine çok şaşırılmış.

– Neden anneciğim, ne oldu ki, yoksa kral sana kötü mü davrandı.

– Beni aslında iyi karşıladı demiş annesi. Ama hain vezir kralın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ondan sonra kral benimle alay edercesine yapılması mümkün olmayan isteklerde bulundu.

– Ne gibi isteklerde bulundu peki?

Alâeddin'in bu sorusu üzerine annesi, kralın isteklerini bir bir anlatmış.

Bunun üzerine,

– İstedikleri fazla bir şey değil, demiş Alâeddin. Prensese her şey azdır. Sen üzülme. Bana kötü haber getirmedin. Sen şimdi git, çarşıdan yiyecek öteberi al; bu arada ben de gerekeni yapacağım.

Bunun üzerine annesi çarşıya gitmiş. Alâeddin de odasına gidip lambasını almış. Hemen iri yarı adam görünmüş.

– Dile benden ne dilersen, demiş.

– Beni dinle demiş Alâeddin. Kral bana kızını vermeye razı olmuş. Dünyanın en güzel kızı benim eşim olacak. Ancak benden istediği çok şey var. İçi mücevher dolu kırk altın tabak! Ve bu tabakları taşıyacak kırk beyaz, kırk siyah seksen köle. Sen şimdi git, bunları bana bul ve getir.

– Emriniz baş üstüne, diyerek iri yarı adam kaybolmuş ve az sonra Alâeddin'in istedikleri ile geri dönmüş.

Anne, çarşıdan dönüp evin kapısını açınca karşısında gördüklerine inanamayıp gözlerini ovuşturmuş.

Annesinin şaşkınlığını gören Alâeddin,

– Anneciğim, kaybedecek vaktimiz yok. Sen şimdi bunları al ve saraya götür. İşte kralın prenses için istediklerinin hepsi burada, demiş.

Herkes Alâeddin'in evinden çıkanları hayretle izliyormuş. Hayatlarında bu kadar çok köleyi ve mücevheri bir arada görmemişler. Kırk beyaz dünya güzeli cariye, kırk yakışıklı siyah köle, gözleri kamaştıran mücevherler...

Saraya geldiklerinde kral, bu kadar güzelliğin karşısında şaşırıp kalmış. Köleler ve cariyeler sıraya dizilip altın tabakları önlerine koymuş. Ellerini kavuşturarak, emir bekler duruma geçmişler. Kölelerin arkasından gelen Alâeddin'in annesi, kralın yanına gelip selâm verdikten sonra,

– Efendimiz, demiş. Sadık bir kulunuz olan oğlum Alâeddin, Prenses Bedrilbedir için emrettiğiniz ağırlığı yolladı. Bunlar kızınızın yanında tabii ki, sönük kalırlar. Oğlumu bağışlarsınız umarım.

Kral, Alâeddin'in annesinin söylediklerini anlamamış. Çünkü şaşkınlıktan donakalmış. Gözleri, mücevherlerden kölelere, kölelerden cariyelere gidip geliyormuş. Bir süre bu şekilde kaldıktan sonra yüksek sesle,

– Benim servetim, sarayım bunların yanında oyuncak gibi kaldı. Kızımın güzelliği bile bunların yanında sönük kalıyor. Bütün bunları bize bir saat içinde getiren bu genç hakkında ne düşünebiliriz, diyerek adamlarının yüzüne bakmış. Hepsi de başlarını eğerek selâm vermişler.

Kral, Alâeddin'i saraya davet etmiş. Alâeddin bunun üzerine yine iri yarı adama başvurarak güzel elbiseler, eğer altından bir at ve yirmi köle istemiş. Bunlar gelince doğru saraya varmış. Kral, Alâeddin'i görünce ona kanı ısınmış. Prenses de onu sonradan tanımış ve kendini çok seven bu gençle evleneceğinden dolayı mutlu olmuş. Düğün zamanı konuşularak karara bağlanmış. Kral, bu zengin gence kızıyla birlikte nerede yaşayacağını sormuş. Alâeddin de bu sorunun cevabını ertesi sabah vereceğini söyleyerek saraydan ayrılmış.

Evine gelince lambayı ovarak iri yarı adamı çağırılmış.

– Bütün yaptıkların için sana teşekkür borçluyum, ama şimdi senden bundan öncekilerden daha

da zor bir şey isteyeceğim, demiş. Kralın sarayının karşısına ondan daha güzel bir saray yapmanı istiyorum. Onu prenses için yaptıracam. Damı camdan, duvarları altın ve gümüş kaplı olsun. Büyük salonun seksen dört penceresi bulunsun istiyorum. Haydi şimdi git ve söylediklerimi yap!

Alâeddin o gece rahat bir uykuya dalmış. Gün ağarırken iri yarı adam çıkagelmiş:

– Efendim, sarayınızı yaptım, hoşunuza gidecek sanırım, demiş. Gelin sizi oraya götüreyim.

Genç adam, sarayın önüne gelince gözlerine inanamamış. Duvarları ormandaki ağaçlara benziyormuş. Camdan damı, yüksek kuleleri altın yaldızlıymış. Kapının iki yanında köleler durmuş, gelenleri karşılıyormuş. Sarayın mahzeni tavana kadar altınla doluymuş. Avlusunda dünyanın en iyi cins atları binilmeye hazır bir şekilde bekleyiyormuş. Sarayın çevresinde binlerce dükkân, tıklım tıklım eşya ile doluymuş.

Alâeddin, hayranlıkla sarayını yukarıdan aşağıya gezmiş, odaları bir bir açmış. Sonunda seksen dört pencereli salona gelince bahçeye bakmış.

İri yarı adama,

– Beni ne kadar hoşnut ettiğini anlatamam demiş. Hiçbir insanoğlu böyle bir sarayı düşleyemez

bile. Ancak burada bir eksik var. Kralın sarayından buraya kadar halı döşemen gerekiyor. Prensesin ayaklarının tozlanmasını istemiyorum.

Sabah olunca, herkes yavaş yavaş uyanmaya başlamış. Gördükleri manzaradan dolayı herkesin ağzı açık kalmış. Gördüklerine en çok hayret eden kişi ise kralın kendisiymiş. O gün dünyanın en muhteşem düğünlerinden biri yapılmış. Gençlerin nikâhını da bizzat kral kıymış.

Gece olunca prenses, baba evinden çıkıp kendi sarayına gitmeye hazırlanmış. Annesini, babasını ağlayarak öpmüş. Saraydan çıkarken Alâeddin'in annesi gelinin soluna geçmiş. Yüzlerce cariye onları izliyor, etrafta müzikler çalıyor, halk sevinçten onları alkışlıyormuş.

Alâeddin, prensesi sarayın kapısında karşılamış. Prenses, genç kocasını çok yakışıklı ve kibar bulmuş. Alâeddin prensesin elinden tutarak cam tavanlı salona götürmüştü. Yemeklerini gümüş ve altın tabaklarda yemişler. Bedrilbedir yiyor, içiyor, etrafına bakınıyor, mutluluktan uçuyormuş sanki. Böylece dünyanın en mutlu yuvalarından biri kurulmuş. Ölene kadar mutlu bir hayat yaşamışlar. Her zaman fakirin, garibanın elinden tutmuşlar.

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

[illegible]

bu kitapların hepsi 'masal' :)

GONCA MASAL DÜNYASI
renkli
resimli
gelmeli kapaklı
civıl civıl

Çocuklarımız; daima iyilerin
kazandığı, dürüstlüğü,
sevgi ve merhametin
engelleri aşan tek iksir olduğu
masalların huzur iklimini yaşasın diye...

Gonca
YAYINLARI

NT Mağazaları ve diğer kitapçılarda Genel dağıtım: Gökkuşuğu Tel: 0212 410 50 60 www.kitapkaynagi.com

ALAEDDİN'İN LAMBASI

Sevgili kitap dostları,
Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman çocukları,
internet ve televizyonlardaki vahşet programlarıyla
büyüyenlerden daha mutluydu.

Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal
kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.

Kötülerin şahsında kötülerden nefret edip,
iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki
güzelliklere götürecektir.

Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe ve güzelliğe
yöneleceksiniz.

Gökten üç elma düştü...

Bu üç elmadan bakalım sizin payınıza
haggisi düşecek...

İyi okumalar...

ISBN 978-605-4189-30-4

9 786054 189304